

mit først at gjøre den lille Bemærkning ligeoverfor hvad den høitærede Indenrigsminister har sagt, at man derved ingenlunde gaar bort eller afviger fra, hvad der blev fastholdt ved Loven af 21de Juni 1867. Denne Lov har jo nemlig netop udtryffeligt som Endepunkt for den dertil omhandlede Bane fastsat en Havn eller ved dybt Vand, skjøndt der ganske vist ikke er sagt, hvilken Havn. Naar Regjeringen nu foreslaaer, at Endepunktet her skal være ved Kallundborg, saa maa den samme Løsegang, som i Loven af 1867 foranledigede os til at indsette: „til en Havn eller ved dybt Vand“, bringe os til her at sætte: Kallundborgs Havn. Naar det Spørgsmaal oplæstes, om det er prakticabelt, da svarer jeg: Ja, det er; men, da jeg selvfølgelig ikke kan forlange, at Thinget skal ansee Spørgsmaalet for afgjort ved min Autoritet, saa vil jeg til Støtte for min Paaastand om, at det er udførligt og let udførligt, dog anføre det Factum, at der igaar til Thinget er indkommet en Skrivelse eller en Adresse, undertegnet af 119 Borgere i Kallundborg, i hvilken de blandt Andet bede om, at Banen maa blive ført til Havnen, idet de selv ikke være nogen som helst Tvivl om, at dette er meget let at udføre. Jeg er ogsaa overbevist om, at Enhver af de ærede Medlemmer, der noget hyppigere har været i Kallundborg paa Gjennemreise, og som erindrer sig Terrainet, heller ikke vil have nogen Tvivl om den Ting. Naar den høitærede Indenrigsminister sagde, at man dog ikke kunde forlange, at Banegaarden skulde lægges umiddelbart ved Havnen, da der kunde tænkes Hindringer derfor, som vi ikke kunne forudsæe, da skal jeg bemærke, at det er Noget, som jeg allerede berørte første Gang, jeg havde Ordet, men at Banens Endepunkt jo ikke er aldeles eensbetydende med Banegaarden. At Banen føres ned til Havnen, vil kun sige, at en Bei med Spor, brugelig for Waggons og Locomotiver, føres lige ned til Havnen; skjøndt det ganske vist derved forudsættes, at Banegaarden ikke er langt derfra, saa er det dog ingenlunde en nødvendig Følge deraf, at Banegaarden skal være umiddelbart ved Havnen. Den Indvending, som hentes fra, at man mulig ikke kan lægge Banegaarden umiddel-

bart ved Havnen, rammer altsaa ikke mit Forslag, og jeg skal saaledes paany tillade mig at anbefale det.

II. Sæge: Jeg tillod mig før at yttre, at de kongelige 4 pCt.s danske Obligationers Synken ikke var uden Forbindelse med de store Jernbaneanlæg. Den ærede Indenrigsminister svarede dertil, at Grunden til deres Synken snarere var den, at fremmede, høiere Rente bærende Papirer strømmede ind paa vort Marked og trykkede Prisen paa de kongelige 4 pCt.s Obligationer. Jeg maa i den Anledning gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at vi allerede i en lang Række af Aar have haft en saadan Tilførsel af fremmede, høiere Rente bærende Papirer, men at vore 4 pCt.s kongelige Obligationer dog i Almindelighed og indtil den seneste Tid have været betragtede som et meget yndet og søgt Papir, som stod høiere end mange andre, en større Rente bærende Papirer. Som Beviis herpaa skal jeg tillade mig at fremføre, at for over 20 Aar siden var, som vistnok Mange ville erindre, Coursen paa kongelige 4 pCt.s Obligationer 103. Den 7de Januar 1859 stode de endnu i 96 $\frac{3}{4}$, medens besynderligt nok de 5 pCt.s dansk-engliske Obligationer samtidig stode i 96 — jeg nævner for begge Papirer den Sum, som staaer anført under „Kjøber“. Fra 96 $\frac{3}{4}$ i 1859 indtil Coursen den 2den October 1868 paa de 4 pCt.s kongelige Obligationer er der derimod en Forskjel af over 10, idet de til det sidstnævnte Tidspunkt kun stode i 86. Til yderligere Beviis for, at Markedet er oversyldt, skal jeg endnu gjøre opmærksom paa, at vore 4 pCt.s Jernbaneobligationer, lydende paa Sterling, den samme Dag kun stode i 82. Det gaar derfor ikke an at negte, at den store Mængde Papirer til Jernbaneanlæg har trykket Priserne ned paa det Papir, som ellers har været meest søgt og lettest affætteligt, naar man trængte til Penge. — Den høitærede Finansminister erklærede før, at han maatte træde bestemt op imod yderligere og nye Byrder paa Statskassen. Jeg for min Person vilde have været glædere, hvis den høitærede Minister allerede for lang Tid siden var traadt bestemt op, for at værne